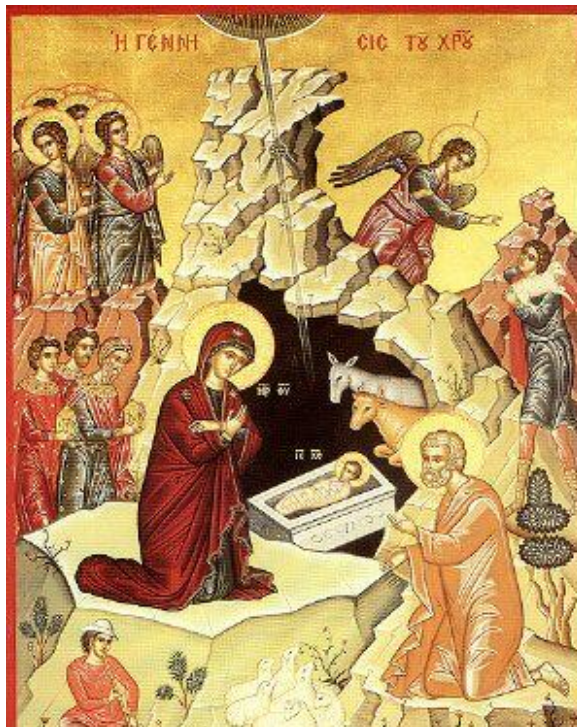

Iar Ioan cel lipsit de casă este un om mai mare decât toți cei din palate: "nu s-a sculat între cei născuți din femei mai mare decât Ioan Botezătorul".

Încă o învățătură, împărăția cerurilor este mai importantă pentru om decât orice pe lume. Și această împărăție poate s-o dobândească omul oriunde s-ar fi născut și oriunde ar trăi: la oraș, sau la sat, sau în pustie, sau în peșteră. Lumii ce caută lumină numai din marile orașe, Domnul a vrut să-i dea o lecție: că adevărata lumină se poate arăta și dintr-o peșteră sărmană. Asta au dovedit-o mai târziu și numeroșii nevoitori din peșteri, mari înduhovniciți și adevărați luminători ai lumii.

După a mea socotință, mai este încă o pricină de nu puțină însemnătate pentru care Hristos S-a născut într-o peșteră.

În Țara Sfântă dăinuie încă și astăzi patru stânci vestite – stau precum stăteau și în vremea venirii lui Hristos în lume.

O stâncă este peștera din Betleem, unde S-a născut El; a doua este stânca de pe muntele Ispitirii, unde El a fost ispitit de diavol; a treia este stânca Golgotei, pe care a fost răstignit, sub care a fost îngropat și unde a înviat; și a patra este stânca de pe muntele Măslinilor, de pe care S-a înălțat la cer. Așadar, cele mai însemnate patru evenimente din viața Mântuitorului sunt legate de patru stânci neclintite.

Nu mai există casa din Nazaret unde El a trăit, nici cea din Capernaum, unde Se sălășluisse.

Nu mai există nici una din clădirile în care El zăbovea; nici curtea lui Irod, nici reședința lui Pilat, nici măcar templul lui Solomon.

Tot ce a fost zidit de mână omenească, timpul a ruinat, însă aceste patru stânci, de Dumnezeu făcute, stau în picioare și astăzi întocmai ca odinioară. Ca nimeni să nu se poată îndoi de faptul că El S-a născut cu adevărat, că a fost ispitit ca om, că a fost răstignit pentru păcatele omenești, dar și că a înviat, și că S-a înălțat cu slavă la ceruri, în veșnica Sa patrie, unde-i așteaptă pe dreptii Săi. Știa Atoateștiutorul inima de piatră a oamenilor și cugetul bănuielnic al oamenilor, drept care cu înțelepciune a legat acele patru mari întâmplări de patru stânci nemișcate. Iar dacă Hristos S-ar fi născut în vreo casă dintr-o cetate sau dintr-un sat, oare acea casă ar mai fi existat și acum ca să dea mărturie?

Nu numai casa, ci nici cetatea unde s-a

născut Alexandru cel Mare nu mai există.

Nu numai cetatea, ci nici țara în care s-a născut marele Homer nu este cunoscută. Iar sfânta Peșteră a lui Hristos din Betleem dăinuie, dăinuie - și dă mărturie.

Să știi și asta: precum trupul Lui, casa sufletului Lui, nu este de la om, ci de la Dumnezeu Duhul Sfânt, nici casa trupului Lui, peștera din Betleem, nu este de la om, nici de la mâini omenești, ci de la Dumnezeu Făcătorul și Purtătorul de grijă. El a făcut-o mai înainte de a face toți oamenii de pe pământ, și după ce a făcut-o a pregătit-o ca palat al vremelnicei Sale sălășluiri când S-a pogorât să-i cerceteze pe urmașii lui Adam și ai Evei. Și, mai mult, ca mărturie trainică a venirii Sale pe pământ.

Să nu te mire faptul că Dumnezeu a ales pentru Sine un sălaș atât de sărman. *Ce este înalt la oameni, urâciune este înaintea lui Dumnezeu.*

Urâciune era înaintea lui Dumnezeu palatul cezarului de la Roma, căci cu adevărat era peșteră tâlhărească de fărădelegi și desfrânare. Iar ceea ce e disprețuit și nimicnic în ochii oamenilor, Dumnezeu cel mai des alege și proslăvește. Aceasta e metoda Celui Atotînțelept. Potrivit acestei metode, El a ales pescari drept apostoli, și o peșteră drept leagăn al Său.

(Episcop Nicolae Velimirovici, Răspunsuri la întrebările lumii de astăzi)